

Text k zbierke modlitebného týždňa 2023

Už viac ako 100 rokov organizujeme ako Cirkev adventistov siedmeho dňa na konci modlitebného týždňa zvláštnu zbierku na podporu celosvetovej misie. V roku 1922 to boli dôsledky Veľkej hospodárskej krízy, ktoré viedli k zavedeniu zvláštnej zbierky počas modlitebného týždňa. Vďaka ochote približne 200 000 členov cirkvi prinášať obeť bolo možné vyhnúť sa povolávaniu misionárov späť z misijných polí. Hoci má dnes naša cirkev asi 23 miliónov členov, misionárska výzva zostáva obrovská. V medzinárodnom meradle predstavujú veľkú výzvu najmä krajiny Blízkeho a Stredného východu, severnej Afriky alebo krajiny na Ďalekom východe. Situáciu komplikuje aj skutočnosť, že v mnohých krajinách je otvorená evanjelizačná činnosť momentáne náročná alebo často nemožná. Preto treba nájsť iné spôsoby, ako osloviť ľudí evanjeliom a správou o Ježišom skorom návrate.

Rovnako ako Michael Czechowski alebo John N. Andrews a jeho dcéry pred 160 rokmi, potrebujeme aj dnes ľudí, ktorí sú ochotní nechať sa Bohom povolať a dať svoje talenty a schopnosti do služieb Bohu aj ľuďom. Ako medziregionálne cirkevné vedenie udržujeme partnerstvo priamo s cirkevným vedením pre Blízky východ a severnú Afriku, aby sme do tejto oblasti vyslali misionárov.

Ak chceme, aby misijné odhodlanie v našej krajine opäť silnelo, sme pozvaní, aby sme ho sami prežívali. Potrebujeme teda misijné prebudenie u nás samotných. Modlitebný týždeň tu má zásadný význam: bez modlitby nebude žiadne misijné prebudenie. Je dôležité, aby sme si boli vedomí súvislosti medzi misijnou prácou vo vzdialených krajinách a misijnou prácou u nás. Ellen Whiteová v tejto súvislosti píše: „Prejaviť veľkorysého a obetavého ducha pre úspech zahraničnej misie je istý spôsob, ako pokročiť v domácej misijnej práci; evanjelizačná práca vo vzdialených krajinách má spätne vplyv na rozkvet diela pod Božím vedením doma.“ (Evanjelisti, strana 465.4 [1915/oddiel X])

Táto zásada je božská: tým, že sa stávame požehnaním pre druhých (vo vzdialených krajinách), stávame sa sami požehnanými. Požehnanie vždy funguje oboma smermi, povedal by som. Nefunguje však podľa princípu „niečo za niečo“, to znamená, že bez úprimnej vôle stať sa požehnaním pre druhých nemôžeme požehnanie prijať.

Je zaujímavé, že tesne predtým, ako Ježiš hovorí v Lukášovom evanjeliu o výzvach a zvláštnych problémoch bezprostredne pred návratom Syna človeka, rozpráva Lukáš o Ježišovi, ktorý sa postavil oproti pokladnici a pozoroval ľudí, ako dávajú svoje dary. Ježiš pritom vidí, ako bohatí dávajú veľa. Ale na Ježiša v skutočnosti zapôsobila chudobná vdova, ktorá do pokladnice vložila „dve drobné mince“. Boh sa nezaujíma o výšku daru, je to postoj srdca, ochota obetovať sa, čo naňho zapôsobí. Písmo hovorí: „... ona však dala zo svojho nedostatku; dala všetko, z čoho mala žiť.“

Ellen Whiteová o tom píše: „Povaha našich skutkov závisí od pohnútky. Tá rozhoduje o tom, či je náš čin hodný opovrhnutia, alebo či je prejavom mravnej sily. Pre Boha nemá najväčšiu cenu to, čo všetci vidia a obdivujú. Často si oveľa viac vážia ľudí, ktorí s radosťou plnia nepatrné povinnosti a neokázalo prinášajú skromné, v očiach iných snád' aj bezvýznamné obeť. Srdce naplnené vierou a láskou je Bohu milšie ako najdrahšie dary. (Túžba vekov, strana 615.3 [1940/kapitola 67])

V tomto duchu vám ďakujem za vaše zapojenie sa v mnohých oblastiach pre dobro ľudí, a najmä za vašu podporu celosvetovej misie prostredníctvom vašich darov modlitebného týždňa aj v tomto roku.

S prianím všetkého najlepšieho s požehnaním.

Norbert Zens

Pokladník Intereurópskej divízie Cirkvi adventistov siedmeho dňa